

[Frandsen.]

demokrati, herunder lønmodtagernes større indflydelse på deres egne forhold på arbejdspladsen, er spørgsmålet om arbejderbeskyttelse også af betydning.

Hvad hjælper det, at lønmodtagerne får medejendomsret til de danske virksomheder, hvis man fortsat risikerer erhvervssygdomme, arbejdsulykker eller må arbejde under helbredsnedbrydende lønsystemer eller på skiftehold, der også virker helbredsnedbrydende.

Socialistisk folkeparti har i forbindelse med diskussionen om økonomisk demokrati sagt, at spørgsmålet om arbejdspladsdemokratiet også må ses i denne sammenhæng. Arbejderbeskyttelseslovgivningen indeholder væsentlige sider af arbejdspladsdemokratiet. Derfor skal det forslag, som jeg på mit partis vegne her skal fremsætte, ses som et forslag, der indgår som en del af vort forslag om økonomisk og industrielt demokrati.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Skriftligt besvaret spørgsmål.

Af *Knud Thomsen* til udenrigsministeren (11. januar 1973):

„Er ministeren i besiddelse af oplysninger, der giver mulighed for at vurdere antallet af dræbte og sårede under krigshandlingerne i henholdsvis Sydvietnam og Nordvietnam siden 1960, eventuelt opgjort på de to områder år for år?“

(Spm. nr. 86).

Begrundelse.

Spørgsmålet stilles for at skaffe offentligheden en mulighed for at vurdere de konkrete oplysninger om antallet af krigsskadede i de to lande, idet sådanne oplysninger må formodes at ligge til grund for regeringens beslutning om at yde Nordvietnam en ensidig hjælp, efter at den danske humanitære bistand hidtil er blevet delt mellem parterne.

Udenrigsminister *K. B. Andersens* svar (19. januar 1973):

Af den anførte begrundelse fremgår, at anledningen til spørgsmålet er regeringens

beslutning om nu gennem Dansk Røde Kors at yde en ekstraordinær humanitær bistand på 5 mill. kr. til Nordvietnam efter de seneste massive bombardementer af navnlig Hanoi- og Haiphong-områderne.

Som jeg gentagne gange har påpeget, er der med bevillingen af de 5 mill. kr. til humanitær bistand gennem Dansk Røde Kors til Nordvietnam ikke tilsigtet nogen afvigelse fra princippet om en tredeling af bistanden til Vietnam. Der er alene tale om en ekstraordinær forholdsregel i en ekstraordinær situation.

Bistanden, som det er besluttet at yde, skal selvsagt anvendes til at lindre den nød, der er opstået som følge af den intensive bombing af områder, hvor en væsentlig del af Nordvietnams befolkning er bosat og har sit eksistensgrundlag.

Ifølge foreløbige nordvietnamesiske oplysninger har luftoffensiven fra den 18. til den 29. december 1972 kostet 1.318 menneskeliv og 2.579 sårede. Disse opgørelser anses dog af velunderrettede kilder uden for Nordvietnam som udtryk for en undervurdering af skadernes omfang, ligesom de må bedømmes på baggrund af den forudgående omfattende evakuering af Hanoi og Haiphong.

Medens der ikke foreligger officielle civile tabstal fra Nordvietnams side for årene tilbage til 1960, er de i Sydvietnam opgjort til 415.000 dræbte og 935.000 sårede i årene 1965-72. Det er øjensynligt — og så vidt jeg ved, heller ikke bestridt af nogen — at tabene i menneskeliv er langt større i Sydvietnam end i Nordvietnam.

Efter min opfattelse er det imidlertid ikke rimeligt i det foreliggende tilfælde, hvor der ved nedkastning af mange tusinde tons bomber over tæt befolkede områder er anrettet omfattende materielle skader, alene at lægge vægt på antallet af sårede, endsige på antallet af omkomne; humanitær bistand ydes jo dog ikke til de døde, men til de overlevende. Derfor forekommer det også naturligt, at antallet af invalider og børn, som er blevet forældreløse, såvel som de omfattende ødelæggelser ligeledes tages i betragtning. Det er hævet over enhver tvivl, at jo større ødelæggelser der inden for et bestemt område har fundet sted, desto ringere er mulighederne for ved egne hjælpemidler at komme krigsramte mennesker til hjælp.